

[Ministeren for offentlige arbejder.]

så meget arbejde for så lidt, men jeg kan kun henholde mig til det, der er sagt i disse besvarelser. Jeg er ikke personlig i stand til at vurdere, hvilken færgetype der er den rigtige, men så meget kan jeg love, at når planerne kommer så vidt, at jeg skal være med til at bestemme om dem, skal jeg gøre mit bedste for at finde ud af, hvad der er det rigtigste.

Det ærede medlem hr. Skytte ønskede at få bekræftet, at tanken er, at det er amterne og byerne, der skal projektere og bygge disse veje. Det vil jeg gerne bekræfte, men jeg vil gerne dertil føje — jeg tror, jeg har gjort det samme i udvalget — at der kan opstå en situation, hvor amterne og byerne måske ikke i det tempo, som er ønskeligt, kan nå at projektere disse vej-anlæg, og så må vi forbeholde os ret til at være dem behjælpelige — det er ikke dem, der skal være os behjælpelige, men vi må være dem behjælpelige med det. Jeg ville gerne have, at det skulle forstås på den måde.

Det ærede medlem hr. J. M. Pedersen spurgte, om det stadig var min opfattelse, at private ikke kunne få lov til at benytte de færgehavne, der nu skal bygges. Ja, det er min opfattelse. Jeg vil mene, at det er en usund sammenblanding, hvis det offentlige bygger havnene, for at man kan sikre trafikken på en bestemt måde og til bestemte tider, og man så lader private gå ind i den samme rute uden hensyn til, hvor meget man ødelægger med hensyn til forsinket toggang og mange andre ting; for skal det gælde den ene færge, må det også gælde den anden færge. Derfor vil jeg betragte dette som ugørligt. I det hele taget mener jeg, at hvis man er af den opfattelse, at de private skal have den store betydning i overfartstrafikken, så ville det nok være meget klogere, om man sagde til dem: byg I jeres havne selv, så bestemmer I selv jeres anløbssteder, så får I også selv problemerne! Dette med at lade det offentlige investere alle midlerne og altså lade det tage risikoen og derefter tillade de private at gå ind og tjene pengene, det tror jeg er uholdbart i det lange løb.

Det ærede medlem hr. J. M. Pedersen var også inde på, om man ikke i den travle tid kunne undlade at føre lyntogene over.

Jo, man kan så meget af den slags ting, men jeg vil fraråde det. Skal man til at vurdere, hvem der skal have første ret, de passagerer, der kører med lyntog, eller dem, der kører i egen bil, så holder jeg alligevel på, at i hvert fald de, der kører med lyntogene, må over med færgen, så de ikke spilder deres tid. De, der kører med bil, kan bedre vente, hvis det bliver nødvendigt.

Det ærede medlem frk. Helga Pedersen sagde, at der burde vises et vist mådehold med fremtidens vejbygning, og mente, at det måske ikke var så absolut nødvendigt, at de veje, der nu skal anlægges efter denne lov, får en bestemt linieføring i forhold til fremtidens eventuelle motorvej gennem Sjælland. Det ærede medlem har sikkert ret i en sådan betragtning nu, men jeg kan ikke se, at der sker nogen større skade, hvis man kan forene dette med hensynet til fremtiden på bedst mulig måde, uden at det koster mere. Det synes jeg man skal gøre, det er det, vi har bestræbt os for, og jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde ved første behandling, at det, man særlig skal lægge vægt på med henblik på fremtiden, er, at man ikke foretager flere tvivlsomme investeringer end højest nødvendigt. Og når man skal vurdere de kommende trafikproblemer, skal man gøre det langt ud i fremtiden. Der er i hvert fald ikke tvivl om, at der kommer en udvikling, som det vil blive svært at holde trit med med veje og andre trafikmidler, og det er det eneste, jeg har prøvet at gøre.

Må jeg så gøre en bemærkning til det ærede medlem hr. Arnth Jensen. For mig er der ikke nogen tvivl om, at det ville være forkert, hvis man ville prøve at vente med at træffe en afgørelse med hensyn til overfarten over bæltet, indtil man så det ene eller det andet af det, som det ærede medlem har fremdraget her. Det, det drejer sig om, må være, at vi kommer hurtigt i gang, og selvom det, der foreslås her, vel ikke løser fremtidens problemer, som jeg allerede har sagt, er der for mig ikke nogen tvivl om, at det, vi her foretager, løser problemerne i hvert tilfælde for en årrække frem i tiden, og så må vi prøve at finde frem på alle de andre områder, med affastningslinier o. s. v., så at vi i hvert tilfælde har en plan færdig den dag, da dette ikke mere er tidssvarende.